

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva.

Zvezek 3. V TRSTU, 29. januarija 1898. Letnik II.

o božični noči.

Objel je mrak zvonike vitke in palače krasne,
Na stolico se zgrinja noč božična,
Noč sveta — ktera srečo, mir prinaša.
Izložb visoka okna bajno so že razsvetljena,
Po ulicah pa ljudstvo se peha in vreje,
Zavitek oni nosi — ta zaboju.
In za gardinami, ki s svilo, zlatom so pretkane
Drevesce v blesku dviga se božično,
Z darilci dragimi preobloženo.
Otročji smeh odmeva ljubko po dvorani širni
Po lučicah in po darilcih krasnih
Ročice steza detece nedolžno.
Ob voglu tam, kjer vije ulica se v polutemo
Stoji mož mračen in zamišljen gleda
Zavese gori — čuje smeh in vsklik. —
Zdaj vzdrami se. Domov hiti v podstrešno, revno sobo,
Domov, kjer žena, dete težko čaka
Kdaj atej pride in prinese kruha.
Iz bornih okenc že mu lije moten svit naproti,
Oj tam drevesce ne blesti božično,
Tam so darilce glad in mraz strahotni.
Zasopel ves — odpahne duri, zajechi bolešno,
Drhti . . . oh, bede grozne dete mu umira,
Očesca že meglenà v smrtno luč upira.
In z ženo gladno zgrudi se ob postelji jedinca
V tej sveti noči — vzdihla strt, uničen —
Krog pobledelih ustec pa smehljaj nebeški plava
In detece že z angelji na zemljo kliče: Slava!

Kristina.